

Wyprawa do Zaczarowanego Lasu

Wyprawa do Zaczarowanego Lasu.

W małej wiosce, otoczonej gęstym lasem, mieszkały dwie siostry, Ola i Ela. Były bliźniaczkami, ale mimo to różniły się jak dzień i noc. Ola była spokojna i cicha, lubiła spędzać czas na rysowaniu i czytaniu książek. Ela natomiast była pełna energii, uwielbiała biegać i bawić się na świeżym powietrzu. Niestety, siostry często się kłóciły. Każda chciała robić coś innego i nie potrafiły znaleźć wspólnego języka.

Pewnego dnia, gdy znów się sprzeczały, stało się coś niezwykłego. **W ich pokoju pojawiło się tajemnicze światło, które zaczęło pulsować i migotać.** Zanim zdążyły cokolwiek powiedzieć, światło pochłonęło je i przeniosło do zaczarowanego lasu. Las ten był pełen magicznych stworzeń i tajemniczych zagadek, które czekały na rozwiązanie.

Ola i Ela znalazły się na polanie, otoczonej wysokimi drzewami, które szeptały między sobą. Przed nimi stał staruszek, który wyglądał jakby wyszedł z książki o czarodziejach. Miał długą, białą brodę i nosił fioletowy płaszcz.

- Witajcie, dziewczynki - powiedział staruszek. - Jestem Mistrz Zagadek. Aby wrócić do domu, musicie rozwiązać trzy zagadki. Pierwsza z nich znajduje się w sercu lasu. Musicie tam dotrzeć i znaleźć odpowiedź.

Siostry spojrzały na siebie niepewnie, ale wiedziały, że muszą współpracować, aby wrócić do domu. **Ruszyły więc w głąb lasu, trzymając się za ręce.**

Wkrótce dotarły do zaczarowanego strumienia, który mienił się wszystkimi kolorami tęczy. Na brzegu strumienia siedziała mała wróżka, która machała do nich.

- Witajcie, dziewczynki - powiedziała wróżka. - Aby przejść na drugą stronę, musicie odpowiedzieć na moją zagadkę. Oto ona: Co ma jedno oko, ale nie widzi?

Ola i Ela zaczęły się zastanawiać. Ela chciała od razu odpowiedzieć, ale Ola poprosiła ją, żeby się chwilę zastanowiły. Po chwili namysłu, Ola powiedziała:

- To igła!

Wróžka uśmiechnęła się i skinęła głową.

- Brawo! Możecie przejść.

Siostry przeszły przez strumień i ruszyły dalej. Wkrótce dotarły do polany, na której rosły ogromne grzyby. Na jednym z nich siedział mały elf, który trzymał w rękach złotą skrzynkę.

- Witajcie, dziewczynki - powiedział elf. - Aby otworzyć tę skrzynkę, musicie odpowiedzieć na moją zagadkę. Oto ona: Co jest zawsze przed nami, ale nigdy nie możemy tego dogonić?

Ela chciała od razu odpowiedzieć, ale Ola poprosiła ją, żeby się chwilę zastanowiły. Po chwili namysłu, Ela powiedziała:

- To przyszłość!

Elf uśmiechnął się i skinął głową.

- Brawo! Możecie otworzyć skrzynkę.

W skrzynce znajdowała się mapa, która prowadziła do serca lasu. Siostry ruszyły dalej, trzymając się za ręce. Wkrótce dotarły do wielkiego drzewa, które wyglądało jakby miało twarz. Drzewo przemówiło do nich głębokim, basowym głosem.

- Witajcie, dziewczynki - powiedziało drzewo. - Aby wrócić do domu, musicie odpowiedzieć na moją zagadkę. Oto ona: Co jest tak kruche, że samo wypowiedzenie jego nazwy może je złamać?

Ola i Ela zaczęły się zastanawiać. Po chwili namysłu, Ola powiedziała:

- To cisza!

Drzewo uśmiechnęło się i skinęło głową.

- Brawo! Możecie wrócić do domu.

Siostry poczuły, jak tajemnicze światło znów je otacza. Zanim zdążyły cokolwiek powiedzieć, światło przeniosło je z powrotem do ich pokoju. Spojrzały na siebie i uśmiechnęły się. **Wiedziały, że muszą współpracować, aby osiągnąć swoje cele.**

Od tego dnia, Ola i Ela starały się lepiej rozumieć i wspierać nawzajem. Choć czasem się kłóciły, zawsze pamiętały o magicznej wyprawie do zaklętego lasu i o tym, jak ważna jest współpraca.

Dzięki wspólnej pracy i zrozumieniu, Ola i Ela nauczyły się, że razem mogą osiągnąć więcej. Ważne jest, aby słuchać siebie nawzajem i wspierać się, nawet jeśli czasem się różnimy.